

Minnesmerket i Bamble

TA 17/11-93

«Norges falske frontkjempere og front søstre i 2. verdenskrig til minne. Vi som kom hjem hilser dere».

Antirasister kaller de seg. De karakteriserte seg selv ved å fjerne et kors og en bronseplate med ovenstående tekst fra det eneste sted som minner 1000 norske som aldri kom hjem. Kvinnene, front søstre reiste i Røde Kors tjeneste. De dro dit det var mest bruk for dem, der det var mest av skader, sykdom og død. Det falt nok ikke dem inn, at hadde de overlevd ville det norske samfunn inkludert Norges Røde Kors ha dømt og fordømt dem, av alle ting for landssvik.

En del av mennene som falt var reist ut i samme ærend, som leger og sanitetere. Men de fleste ville slåss. De ville bygge opp en egen norsk hær, så okkupasjons-

hæren skulle komme seg hjem igjen. Og de ville sikre Norge, Finland, Norden og resten av Europa mot Stalins tyranni. Han klarte å ta livet av fire ganger så mange som Hitler. Det er ikke sant at de som overlevde krigens redsler og lidelsene i Stalins og de alliertes fangeleire ikke har lært av den «folkeoppdragelse» som er blitt det norske folk til del i etterkrigstiden.

Ikke minst i etterkrigstidens norske konsentrasjonsleire, og ute i samfunnet siden, lærte de at de hadde tatt feil, grundig feil. De hadde trodd det norske samfunn var verd å satse livet for. Og at andre nordmenn, selv om de var uenige, lå på et tilsvarende moralsk nivå som dem selv. Nasjonal Samling er vel den mest romslige og prinsipielt mest tolerante politiske organisasjon som har eksistert i Norge. De trodde

ikke andre nordmenn var så mye verre.

Men etter at frontkjempere, front søstre og NS-folk oppfattet at de var gjort til syndebukker for alle andres synder og forsømmelser, skjønte de at de aldri ville kunne få igjen ytringsfriheten. Da ville jo de andres skyld bli åpenbar. Så sent som i 1961 ble det uttrykt i Stortinget at det var riktig å ta represalier hos meningsfeller hvis noen av de som var dømt i det de kaller «rettsopprøret» viste allmenheten for mye tillit og sa høyt hva de mente om det norske samfunnet. Om det er noen som ikke har noen illusjoner om det norske folks overlegenhet, er det dem.

Siden det ikke er ytringsfrihet, og syndebukkene fortsatt ikke har rettssikkerhet, er det blitt løyet og det kan stadig lyves uhemmet og uimotsagt om dem. Løg-

nene er forutsetningen for at samfunnet for øvrig skal beholde illusjonen om sin egen aktverdighet. Derfor den frenetiske reaksjon når noen våger å stille spørsmål. Det kan fortsatt påstås, uten at de har mulighet for å protestere eller gå til injuriersøksmål, at NS-folk er/har vært: 1) nazister, 2) høyrekstreme, 3) antikristelige, 4) lands- og andre slags svikere, 5) angivere, 6) rasister, særlig jødehatere, 7) at de aktivt har støttet et brutalt og kriminelt regime og 8) fortsatt støtter nynazister.

Det kan nok ha forekommet sørgelige enkelttilfeller. Men det er frekt og meningsløst å påstå at frontkjempere, front søstre og NS-folk generelt skal ha overgått sine øvrige landsmenn når det gjelder noe av dette.

Nasjonal Samling styrte Norge i fem år, og de mener de gjorde det godt. I alle fall tatt i

betraktning av regjeringen Nygaardsvold ved de brukne geværs politikk hadde lagt landet åpent for invasjon, med de konsekvenser det fikk. Det som er skjedd i Bamble er helt på linje med f.eks. skjending av jødiske gravplasser.

Handlingen karakteriserer seg selv. Og den avslører ikke de angrepnes, men angripernes fordommer og moralske nivå. At skjenderne applauderes og dekkes av media, og at ingen protester mot denne skjendselen, karakteriserer det norske samfunnet.

Men samfunnet trenger ikke være redd for hevn. Den endelige fomedrelse har front søstre, frontkjempere og NS-folk alltid visst å unngå; de behøvde aldri synke ned på sine landsmenns moralske nivå.

I.C. Stridsklev

104808